Р Е Ш Е Н И Е
№ 44347

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 21 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **8126** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от 20.06.2025 г., уточнена с молба от 17.07.2026 г., предявена от „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 7 356,33 евро /седем хиляди триста петдесет и шест евро и тридесет и три евроцента/, равняващи се на 14 387,74 лв. (четиринадесет хиляди триста осемдесет и седем лева и седемдесет и четири стотинки), от които главници в общ размер на 5 568,61 евро /пет хиляди петстотин шестдесет и осем евро и шестдесет и един евроцента/, еквивалентни на 10 891,25 лв. /десет хиляди осемстотин деветдесет и един лева и двадесет и пет стотинки/, ведно с лихви за забава от 16.03.2021 г., датата на постановяване на решение № 3430/16.03.2021 г. относно вредите, претърпени от незаконосъобразния РА, съответно от 01.07.2024 г., датата на плащането относно вредите от незаконосъобразното бездействие, до датата на исковата молба, 20.06.2025 г., както следва:

I. обезщетение в размер на 1 043,04 евро /хиляда четиридесет и три евро и четири евроцента/, равняващи се на 2 040,00 лв. (две хиляди и четиридесет лева), представляващо заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-220019000364-092-001/11.07.2019 г. и на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г. до директора на Дирекция „ОДОП“ – С., ведно със законната лихва върху тази сума от 16.03.2021 г. до датата на предявяване на исковата молба, 20.06.2025 г., в размер на 532,81 евро /петстотин тридесет и две евро и осемдесет и един евроцента/, равняващи се на 1

042,08 лв. (хиляда четиридесет и два лева и осем стотинки);
II. обезщетение в размер на 1 717,94 евро /хиляда седемстотин и седемнадесет евро и деветдесет и четири евроцента/, равняващи се на 3 360,00 лв. (три хиляди триста и шестдесет лева), представляващо заплатено адвокатско възнаграждение за успех за постигната окончателна отмяна на Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 16.03.2021 г. до датата на предявяване на исковата молба, 20.06.2025 г., в размер на 877,56 евро /осемстотин седемдесет и седем евро и петдесет и шест евроцента/, равняващи се на 1 716,35 лв. (хиляда седемстотин и шестнадесет лева и тридесет и пет стотинки);
III. обезщетение в размер на 2 807,63 евро /две хиляди осемстотин и седем евро и шестдесет и три евроцента/, равняващи се на 5 491,25 лв. (пет хиляди четиристотин деветдесет и един лева и двадесет и пет стотинки), представляващо заплатено адвокатско възнаграждение за защита срещу незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в невъзстановяване на средства след отмяната на посочения РА, ведно със законната лихва върху тази сума от 01.07.2024 г. до датата на предявяване на исковата молба, 20.06.2025 г., в размер на 377,36 евро /триста седемдесет и седем евро и тридесет и шест евроцента/, равняващи се на 738,06 лв. (седемстотин тридесет и осем лева и шест стотинки);
IV. законната лихва за забава върху така посочените по-горе главници, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното им заплащане;
V. ищецът претендира присъждане и на направените по делото разноски за всички съдебни инстанции съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.
Настоящото производство е след решение № 6973 от 23.06.2026 г., постановено по адм. дело № 1972/2026 г. по описа на Върховния административен съд, Осмо отделение, с което е отменено решение № 38853 от 21.11.2025 г., постановено по адм. дело № 6451/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, Първо отделение, 64 състав, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона на основание чл. 222, ал. 2 във връзка с чл. 226, ал. 1 от АПК, а именно: съдът да обсъди всички събрани доказателства поотделно и в тяхната съвкупност; да изследва в пълнота наличието или липсата на незаконосъобразни фактически бездействия на органите на НАП, като съобрази, че противоправността на бездействието не се установява чрез предварителна отмяна, а подлежи на пряко изследване и доказване в рамките на исковото производство по ЗОДОВ; да се произнесе с нарочни мотиви по всички кумулативни елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по всеки един от обективно съединените искове (по вид, основание и размер на вредите и тяхната пряка и непосредствена причинна връзка); да даде отговор и да се произнесе по всяко едно от повдигнатите от ответната страна възражения (включително относно правото на данъчен кредит по ЗДДС, възнаграждението за успех, прекомерността на адвокатските хонорари и възражението за погасяване по давност на част от акцесорните претенции за лихви за забава); както и да се произнесе по отговорността за разноските в съответствие с чл. 226, ал. 3 от АПК.
В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца – адв. И., поддържа предявените искови претенции като допустими, доказани по основание и размер и моли за тяхното пълно уважаване, ведно с присъждане на сторените по делото разноски за всички съдебни инстанции, съгласно представен списък с доказателства за плащане. Оспорва възраженията на ответника, като излага съображения, че заплатеното възнаграждение за успех съставлява реална имуществена вреда, пряка последица от отменения незаконосъобразен ревизионен акт, позовавайки се на трайната практика на Върховния административен съд. Поддържа, че плащането по оспорената от ответника фактура е надлежно доказано в цялост с приложеното

банково извлечение за извършен превод в евро (превалутиран по официалния курс на лева към съответния момент), както и че претендираното обезщетение не е прекомерно, тъй като адвокатското възнаграждение за административното оспорване и уговореният алеаторен компонент (възнаграждение за успех) съответстват на материалния интерес, фактическата и правна сложност на производството и са осигурили пряк имуществен ефект – възстановяване на дължимия данъчен кредит след три години и половина бездействие от страна на органа по приходите. Навежда доводи, че съгласно съдебната практика данъчното третиране не освобождава Националната агенция за приходите от задължението да обезщети вредите в пълния им размер, включително начисления ДДС, а законната лихва се дължи от датата на окончателната отмяна на незаконосъобразния ревизионен акт съобразно установената тълкувателна практика.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва исковите претенции с посочените в писмения отговор аргументи, както следва: 1) Поддържа, че е налице частична недопустимост на исковете в частта за начисления ДДС по фактурите в общ размер на 1 815,21 лв. (928,10 евро), тъй като ищецът е регистрирано по ЗДДС лице и е упражнил право на пълен данъчен кредит по процесните фактури в съответните данъчни периоди, поради което присъждането на ДДС би довело до неоснователно обогатяване; 2) Поддържа неоснователност на претенцията за разноски в административната фаза (по възражението срещу РД и жалбата пред ОДОП), тъй като адвокатската защита в административното производство не е нормативно задължителна, а е резултат от свободно договаряне, поради което липсва пряка причинна връзка с отменения акт; 3) Счита за неоснователен иска за възнаграждение за успех, тъй като то не е пряка и непосредствена последица от отменения РА, а произтича от отделна договорна клауза; освен това за част от сумата от 3 360,00 лв. липсвало доказателство за плащане на остатъка от 1 642,06 лв. (поради твърдяно постъпление по банковата сметка само на 1 717,94 лв.); както и че разноските за съдебните инстанции вече са били присъдени по съдебното дело; 4) Поддържа неоснователност на иска за възнаграждение по процедурата за прихващане и възстановяване, тъй като не е налице незаконосъобразно бездействие, органите по приходите са издали АПВ и са възстановили сумите с дължимите лихви, а изготвянето на искане не представлява производство с правна сложност; 5) Счита, че е налице прекомерност на претендираните адвокатски възнаграждения съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), чл. 78, ал. 5 от ГПК и практиката на Съда на Европейския съюз по дела C-427/16, C-428/16, C-57/15 и C-438/22, с искане размерът им да бъде намален под предвидения в Наредба № 1/2004 г. минимум; 6) Поддържа изтекла тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД за претендираните мораторни лихви за периода преди 20.06.2022 г. Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разноски съобразно изхода на спора на основание чл. 10, ал. 4 и ал. 2 от ЗОДОВ.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за частична основателност на предявените искове, а именно: По отношение на исковата претенция за сумата от 1 043,04 евро счита, че същата е недоказана по основание, доколкото е подкрепена от извлечение по банкова сметка, от което е видно, че дружеството ищец е направило кредитен превод към адвокатското дружество на стойност от 2 055,40 евро, но в поясненията към това извлечение става ясно, че основанията за това плащане са две, а не една фактури – фактура № 1618 и фактура № 6017, поради което не става ясно каква част касае фактура № 6017/28.08.2019 г. На следващо място счита, че исканата сума от 1 717,94 евро е доказана по основание и следва да бъде уважена изцяло, доколкото приложените писмени доказателства установяват такова плащане и правно основание. По отношение на мораторната лихва за забава по главницата заявява, че претенцията следва да бъде уважена за периода след 20.06.2022 г. по аргумент от чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Счита,

че искът за плащане на сумата от 2 807,63 евро е недоказан по основание поради плащане по няколко фактури с общ превод от 42 858,99 лв., от което не ставало ясно каква част касае фактура № 9213/22.07.2024 г.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, като взе предвид представените по делото доказателства, доводите на страните и задължителните указания на ВАС, приема за установено от фактическа страна следното:

Спрямо „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД е било проведено ревизионно производство за установяване на задължения по ЗДДС за данъчните периоди от 01.04.2017 г. до 30.06.2017 г., възложено със ЗВР от 21.01.2019 г., в хода на което е съставен Ревизионен доклад № Р-220019000364-092-001/11.07.2019 г. Въз основа на доклада е издаден Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г. от органи по приходите при ТД на НАП С., с който на дружеството е отказан данъчен кредит в размер на 28 000,00 лв. (14 316,17 евро).

За организиране на защитата си в ревизионното производство ищецът е сключил договор за представителство и правна защита от 27.08.2019 г. с Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ (л.50 от приложението). Съгласно чл. 1 и чл. 4, т. 4.1 от договора е уговорено възнаграждение в размер на 1 700,00 лв. без ДДС (2 040,00 лв. с включен ДДС) за изготвяне на възражение срещу РД и за административно оспорване на РА пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. В чл. 4, т. 4.2 от договора е уговорено възнаграждение за успех в размер на 10% от отменената част на РА, платимо в 7-дневен срок от влизането в сила на окончателното решение по спора. В изпълнение на договора адвокатското дружество е изготвило и подало възражение с вх. № 53-00-1076/16.08.2019 г. срещу РД, жалба с вх. № 53-03-3287/10.10.2019 г. срещу РА пред директора на дирекция „ОДОП“, както и допълнителна жалба и писмени бележки. За извършената услуга по т. 4.1 адвокатското дружество е издало фактура № [ЕГН]/28.08.2019 г. на стойност 2 040,00 лв. (1 043,04 евро), платена изцяло по банков път на 30.08.2019 г.(л.63 от приложението).

С решение № 2113/16.12.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ – С. е потвърдил изцяло Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г. (л.83 от приложението). Подадената срещу потвърдения РА жалба пред Административен съд София-град е отхвърлена с решение № 3901/15.07.2020 г. по адм. дело № 244/2020 г., 34 състав (л.104 от приложението). Срещу това решение дружеството, чрез Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, е подало касационна жалба (л.110 от приложението), по която е образувано адм. дело № 9668/2020 г. по описа на ВАС, Осмо отделение. С окончателно решение № 3430 от 16.03.2021 г. ВАС е отменил решението на АССГ и вместо него е отменил изцяло Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г. като незаконосъобразен (л.124 от приложението).

След окончателната отмяна на РА, между ищеца и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ е подписан Констативен протокол от 18.03.2021 г. (л.128 от приложението), удостоверяващ настъпването на условието за дължимост на възнаграждението за успех по чл. 4, т. 4.2 от договора в размер на 10% върху отменения интерес от 28 000,00 лв., равняващ се на 2 800,00 лв. без ДДС (3 360,00 лв. с включен ДДС). На 18.03.2021 г. е издадена фактура № [ЕГН] за сумата от 3 360,00 лв. (еквивалентни на 1 717,94 евро, л.127 от приложението). Видно от банковото извлечение от разплащателната сметка, сумата от 1 717,94 евро (представляваща пълната точна еврова равностойност на 3 360,00 лв. по официалния курс 1,95583 лв./евро) е реално постъпила по сметката на адвокатското дружество. Твърдението на ответника за липса на плащане на 1 642,06 лв. почива на необосновано смесване на валутите (евро и лева) в приходното извлечение (л.129 от приложението).

Установява се, че въпреки влизането в сила на 16.03.2021 г. на решението на ВАС, с което РА е отменен изцяло, органите по приходите при ТД на НАП С. не са предприели служебно действия

по възстановяване на непризнатия данъчен кредит и дължимите лихви в продължение на повече от 3 години. Поради това ищецът е сключил нов договор за представителство и правна защита от 04.06.2024 г. с Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ с договорен хонорар в размер на 4 576,04 лв. без ДДС (5 491,25 лв. с включен ДДС, л.130 от приложението). Адвокатското дружество е изготвило и депозирало Искане за прихващане или възстановяване (ИПВ), въз основа на което е проведена нарочна проверка, приключила с издаването на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221124111147-004-001/25.06.2024 г., с който на „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД е възстановена сума в общ размер на 48 687,06 лв. (от които 28 006,40 лв. главница данъчен кредит и 20 680,66 лв. законна лихва за забава, начислена от 14.08.2017 г. до датата на АПВ). За извършената защита по договора е издадена фактура № [ЕГН]/22.07.2024 г. на стойност 5 491,24 лв. (2 807,63 евро с ДДС), платена изцяло от ищеца по банков път на 15.08.2024 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявените кумулативно съединени искове са процесуално допустими по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Те са предявени от активно легитимирано юридическо лице срещу надлежен ответник по смисъла на чл. 205, ал. 1 от АПК и чл. 19, ал. 1 от ЗНАП – Националната агенция за приходите, която е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Неоснователно е възражението на ответника за частична недопустимост на исковете в частта за начисления ДДС по адвокатските фактури. Въпросът дали начисленият и платен ДДС представлява реално претърпяна имуществена вреда при наличието на регистрация по ЗДДС и ползван данъчен кредит е въпрос по съществото на спора (по материалноправната основателност и размера на вредата), а не абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска.

Разгледани по същество, исковите претенции са основателни по отношение на главниците и частично основателни по отношение на мораторните лихви:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Фактическият състав на отговорността изисква кумулативното наличие на: 1) незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган; 2) отмяна на акта по съответния ред, съответно констатиране на незаконосъобразността на действието или бездействието в самото исково производство; 3) настъпила вреда (намаляване на имуществото или пропусната полза); 4) пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

I.По първия иск за сумата от 1 043,04 евро (2 040,00 лв.) – възнаграждение за възражение срещу РД и жалба срещу РА пред директора на Дирекция „ОДОП“):

Безспорно е установено, че Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г. е отменен изцяло като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение № 3430/16.03.2021 г. на ВАС. Съгласно чл. 156, ал. 2 от ДОПК обжалването на ревизионния акт по административен ред е задължителна процесуална предпоставка за съдебното му оспорване. В производствата по ДОПК за административно обжалване на РА и за подаване на възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК законодателят не е предвидил процесуален ред за присъждане на разноските. Съгласно задължителната съдебна практика, формирана с Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС на ВАС и трайната практика на ВАС (решение № 4809/30.04.2026 г. по адм.д. № 11606/2025 г., решение № 7352/30.06.2026 г. по адм.д. № 1649/2026 г., решение № 1769/17.02.2026 г. по адм.д. № 6866/2025 г., решение № 8401/29.07.2026 г. по адм.д. № 4040/2026 г. и др.), когато в специален закон липсва процесуален ред за възстановяване

на разноските, направени в административната фаза, за страната съществува единствено възможността да ги претендира като имуществени вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Възражението срещу ревизионния доклад и жалбата срещу ревизионния акт са нормативно установени способи за защита, а ангажирането на адвокатска защита е обичайна и присъща грижа на търговеца за защита на неговите права и законни интереси в сложни данъчни производства. Разходът е реално извършен и платен по банков път (фактура № 6017/28.08.2019 г.), а намаляването на имуществото на ищеца се намира в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразната дейност на приходната администрация, приключила с отменения ревизионен акт. Размерът от 1 043,04 евро (2 040,00 лв. с ДДС) е обоснован, справедлив и съразмерен на материалния интерес.

II.По втория иск за сумата от 1 717,94 евро (3 360,00 лв.) – възнаграждение за успех при отмяната на РА:

Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата страните са свободни да договорят адвокатско възнаграждение, част от което да бъде поставено в зависимост от изхода на делото (възнаграждение за успех). Такава уговорка е напълно валидна и съответства на закона. В съответствие с трайната практика на ВАС по идентични казуси (решение № 823/24.01.2024 г. по адм. д. № 5741/2023 г., решение № 10055/24.10.2023 г. по адм. д. № 5551/2023 г., решение № 5776/03.06.2025 г. по адм. д. № 953/2025 г., решение № 3275/27.03.2025 г. по адм. д. № 11888/2024 г., решение № 10861/04.11.2025 г. по к.адм.д. № 2790/2025 г., решение № 5855/01.06.2026 г. по адм.д. № 2994/2026 г., решение № 8401/29.07.2026 г. по адм.д. № 4040/2026 г.), предварително уговореното възнаграждение за успех при отмяна на незаконосъобразен ревизионен акт, когато е реално заплатено, съставлява имуществена вреда по смисъла на чл. 1, ал. 1 и чл. 4 от ЗОДОВ, намираща се в пряка и непосредствена причинна връзка с отменения акт. Ищецът не би поел и не би платил това възнаграждение, ако спрямо него не беше издаден незаконосъобразният ревизионен акт. По делото се доказа по несъмнен начин реалното плащане на сумата от 1 717,94 евро (3 360,00 лв.), представляваща 10% върху отменения материален интерес от 28 000,00 лв. ведно с ДДС. Размерът е напълно съразмерен на постигнатия краен благоприятен резултат и не води до неоснователно обогатяване.

III.По третия иск за сумата от 2 807,63 евро (5 491,25 лв.) – възнаграждение за защита срещу незаконосъобразно бездействие по невъзстановяване на ДДС:

В изпълнение на указанията на ВАС, дадени в Решение № 6973/23.06.2026 г. по адм. дело № 1972/2026 г., в случая следва да се прецени въпроса за наличието на противоправно бездействие на органите по приходите в производството по ЗОДОВ съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК. След влизане в сила на 16.03.2021 г. на съдебното решение за отмяна на РА, за приходната администрация е възникнало нормативно задължение в разумен срок да уреди последиците от незаконосъобразния акт чрез възстановяване на недължимо събрания/задържан данък ведно със законните лихви по чл. 92, ал. 10 от ЗДДС и чл. 129 от ДОПК. Пълното пасивно поведение на органите на НАП в продължение на повече от три години след окончателната отмяна на РА съставлява незаконосъобразно фактическо бездействие при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1, предл. трето от ЗОДОВ. Именно това бездействие е принудило ищеца да сключи договор за правна защита от 04.06.2024 г., да инициира производство по ИПВ и чрез квалифицирана адвокатска помощ да постигне издаването на Акт за прихващане или възстановяване от 25.06.2024 г., с който

му е възстановен данъчен кредит и лихва в общ размер на 48 687,06 лв. Разходът за адвокатско възнаграждение от 2 807,63 евро (5 491,25 лв. с ДДС) е реално платен по фактура № 9213/22.07.2024 г. и е в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразното бездействие на администрацията. Уговореното възнаграждение представлява под 10% от възстановения материален интерес (без ДДС), поради което е обосновано, справедливо и съразмерно на сложността и обема на извършената правна дейност по чл. 36, ал. 2 от ЗА.

По възражението на НАП за изключване на ДДС поради ползван данъчен кредит:

Възражението е неоснователно. В съответствие с константната практика на ВАС (решение № 10861/04.11.2025 г. по адм.д. № 2790/2025 г., решение № 14459/23.11.2020 г. по адм. д. № 330/2020 г., решение № 2342/19.02.2021 г. по адм.д. № 7700/2020 г., решение № 3275/27.03.2025 г. по адм.д. № 11888/2024 г., решение № 3748/19.04.2022 г. по адм. д. № 11370/2021 г. и др.), начисленият ДДС по фактурите за адвокатско възнаграждение съставлява неразделна част от дължимото и реално заплатено от клиента възнаграждение (§ 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г.) и представлява реално претърпяна имуществена вреда (намаляване на актива на дружеството към момента на плащането). Данъчноправните отношения между лицето и фиска по ЗДДС и евентуалното упражняване на право на данъчен кредит представляват самостоятелен правен режим, развиващ се по реда на ДОПК, който е вън от предмета на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и не заличава настъпилата от незаконосъобразния акт/бездействие имуществена вреда.

По възражението на НАП за прекомерност и позоваването на практиката на СЕС:

Възражението е неоснователно. В исковото производство по ЗОДОВ съдът присъжда обезщетение за вреди, изразяващи се в реално платени разходи за правна помощ в отделни предходни административни производства, а не процесуални разноски по чл. 78 от ГПК. Практиката на Съда на ЕС по дела C-427/16, C-428/16 и C-438/22 касае несъвместимостта с чл. 101, пар. 1 от ДФЕС на задължителното обвързване на съдилищата с минималните тарифи при присъждане на съдебни разноски срещу загубилата делото страна. Същевременно, съгласно дело C-57/15 на СЕС и Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС, съдът извършва самостоятелна преценка дали претендираното обезщетение е обосновано, справедливо и съразмерно с фактическата и правна сложност на случая, без да допуска неоснователно обогатяване. В настоящия казус заплатените суми са напълно съразмерни на защитавания материален интерес, обема на извършената правна работа и постигнатите резултати, поради което липсват основания за тяхното редуциране.

По претенциите за мораторна лихва и възражението за погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД:

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при отменяеми административни актове вземането за обезщетение става изискуемо от момента на влизане в сила на решението за отмяна (в случая – 16.03.2021 г.), откогато длъжникът изпада в забава по чл. 86 от ЗЗД. Главното вземане за обезщетение се погасява с общата 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД и към датата на предявяване на исковата молба (20.06.2025 г.) не е погасено.

Основателно обаче е възражението на ответника за погасяване по давност на част от акцесорните вземания за мораторна лихва по първия и втория иск. Вземанията за лихви за забава имат периодичен характер и съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД се погасяват с

изтичането на специална 3-годишна погасителна давност (решение № 3748/19.04.2022 г. по адм. д. № 11370/2021 г. на ВАС, решение № 684/24.01.2025 г. по адм.д. № 8402/2024 г. на ВАС, решение № 3034/31.03.2022 г. по адм. д. № 11475/2021 г. на ВАС, решение № 6517/29.05.2024 г. по адм. д. № 12158/2023 г. на ВАС, решение № 8401/29.07.2026 г. по адм.д. № 4040/2026 г. на ВАС). Тригодишният срок се брои назад от датата на предявяване на исковата молба – 20.06.2025 г., поради което вземанията за лихви за периода преди 20.06.2022 г. (от 16.03.2021 г. до 19.06.2022 г. включително) са погасени по давност. За непогасения 3-годишен период от 20.06.2022 г. до 20.06.2025 г. мораторната лихва е дължима, както следва: по първия иск в размер на 374,86 евро (733,16 лв.), като за разликата над този размер до претендираните 532,81 евро (1 042,08 лв.) за периода 16.03.2021 г. – 19.06.2022 г. искът следва да се отхвърли като погасен по давност; по втория иск в размер на 617,42 евро (1 207,57 лв.), като за разликата над този размер до претендираните 877,56 евро (1 716,35 лв.) за периода 16.03.2021 г. – 19.06.2022 г. искът следва да се отхвърли като погасен по давност. По третия иск мораторната лихва е претендирана за периода от 01.07.2024 г. до 20.06.2025 г. (по-малко от една година), поради което не попада в погасения период и следва да бъде уважена изцяло в размер на 377,36 евро (738,06 лв.).

Върху уважените главници се дължи и законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 20.06.2025 г., до окончателното им изплащане.

По разноските в производството:

Съгласно чл. 226, ал. 3 от АПК при новото разглеждане на делото съдът се произнася и по разноските за водене на делото във Върховния административен съд, както и сторените при предходното разглеждане на делото. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е представил списък по чл. 80 от ГПК за направени съдебни разноски в общ размер на 3 896,03 евро, включващ: 1) 1 319,13 евро (2 580,00 лв., от които 2 100,00 лв. адвокатски хонорар, 50,00 лв. внесени държавни такси и 430,00 лв. ДДС) за първоначалното разглеждане по адм. дело № 6451/2025 г. по описа на АССГ, доказани с фактура № [ЕГН]/02.06.2025 г. и банково извлечение за плащане от 18.06.2025 г.; 2) 1 288,45 евро (1 073,71 евро адвокатски хонорар и 214,74 евро ДДС) за касационното производство по адм. дело № 1972/2026 г. по описа на ВАС, доказани с фактура № [ЕГН]/18.05.2026 г. и банково извлечение за плащане от 19.05.2026 г.; 3) 1 288,45 евро (1 073,71 евро адвокатски хонорар и 214,74 евро ДДС) за новото разглеждане по адм. дело № 8126/2026 г. по описа на АССГ, доказани с фактура № [ЕГН]/21.10.2026 г. и банково извлечение за плащане от 27.10.2026 г. Общият предявен материален интерес по делото възлиза на 7 356,33 евро (14 387,74 лв.), от които съдът уважава общо 6 938,25 евро (5 568,61 евро главници и 1 369,64 евро мораторни лихви) и отхвърля като погасени по давност лихви за общо 418,09 евро, поради което и съобразно уважената част от исковете, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят съдебни разноски в общ размер на 3 673,96 евро.

От своя страна ответникът НАП, чрез процесуалния си представител, е направил своевременно искане в отговора на исковата молба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, когато искът бъде отхвърлен изцяло или частично, съдът осъжда ищеца да заплати в полза на защитаваното от юрисконсулт

юридическо лице възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска, което не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от ЗПП. Съгласно чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от ЗПП, за административно дело с материален интерес възнаграждението е в границите от 130 лв. до 450 лв. (равняващи се на 66,47 евро до 230,08 евро). Като съобрази правната и фактическа сложност на спора, обема на осъщественото процесуално представителство и преминаването на делото през съдебните инстанции, съдът определя пълен базисен размер на юрисконсултското възнаграждение за ответника в размер на 264,00 евро (516,34 лв.), като изчислен съобразно отхвърлената част от исковете се равнява на сума в размер на 15,00 евро (петнадесет евро). По делото ответникът не е представил отделен списък по чл. 80 от ГПК и не е доказал извършването на други съдебно-деловодни разноски по чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ.
Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район К. поляна,[жк]– III част, [жилищен адрес] следните обезщетения:
I. Сумата от 1 043,04 евро (хиляда четиридесет и три евро и четири евроцента), представляваща обезщетение за имуществени вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-220019000364-092-001/11.07.2019 г. и на жалба срещу отменения като незаконосъобразен Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г., ведно с мораторна лихва за забава за периода от 20.06.2022 г. до 20.06.2025 г. в размер на 374,86 евро (триста седемдесет и четири евро и осемдесет и шест евроцента), както и законната лихва върху главницата от 1 043,04 евро, считано от 20.06.2025 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва за периода от 16.03.2021 г. до 19.06.2022 г. за разликата над 374,86 евро до пълния претендиран размер от 532,81 евро като погасен по давност;
II. Сумата от 1 717,94 евро (хиляда седемстотин и седемнадесет евро и деветдесет и четири евроцента), представляваща обезщетение за имуществени вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – заплатено адвокатско възнаграждение за успех при окончателната отмяна на Ревизионен акт № Р-22002219000364-091-001/26.09.2019 г., ведно с мораторна лихва за забава за периода от 20.06.2022 г. до 20.06.2025 г. в размер на 617,42 евро (шестстотин и седемнадесет евро и четиридесет и два евроцента), както и законната лихва върху главницата от 1 717,94 евро, считано от 20.06.2025 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва за периода от 16.03.2021 г. до 19.06.2022 г. за разликата над 617,42 евро до пълния претендиран размер от 877,56 евро като погасен по давност;
III. Сумата от 2 807,63 евро (две хиляди осемстотин и седем евро и шестдесет и три евроцента), представляваща обезщетение за имуществени вреди по чл. 1, ал. 1, предл. трето от ЗОДОВ – заплатено адвокатско възнаграждение за защита срещу незаконосъобразно бездействие на органи по приходите при ТД на НАП С. по

невъзстановяване на данъчен кредит след отмяната на ревизионния акт, ведно с мораторна лихва за забава за периода от 01.07.2024 г. до 20.06.2025 г. в размер на 377,36 евро (триста седемдесет и седем евро и тридесет и шест евроцента), както и законната лихва върху главницата от 2 807,63 евро, считано от 20.06.2025 г. до окончателното ѝ изплащане;
ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район К. поляна,[жк]– III част, [жилищен адрес] сумата от 3 658,96 евро (три хиляди шестстотин петдесет и осем евро и деветдесет и шест евроцента), представляваща съдебно-деловодни разноски по производството за всички съдебни инстанции, в размер на 3 673,96 евро (три хиляди шестстотин седемдесет и три евро и деветдесет и шест евроцента) съразмерно на уважената част от исковете.
ОСЪЖДА „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район К. поляна,[жк]– III част, [жилищен адрес] да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица] , разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 15,00 (петнадесет евро) евро съразмерно на отхвърлената част от исковете.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: